

El pianista al jardí de casa seva, a l'Ametlla del Vallès.

Em pensava que era al revés.

Tothom parla per sentir parlar. Passa igual amb la interpretació: no pot ser copiada, sinó viva, amb personalitat. S'ha de dialogar amb la partitura, i per això fa falta el professor.

Parlem del piano. Què el caracteritza?

El més important és l'acústica: les cordes i la ressonància, que són els creadors del so i el pianista ho pot modificar. En un piano l'interessant són els principis acústics.

En què consisteixen?

Quan toques una nota sona aquella corda però alhora per simpatia es posen a vibrar les cordes harmòniques, de manera que no és un so uniforme sinó variable. M'agrada que els alumnes ho sàpiguen distingir, i per això és important que no comencin amb un instrument dolent.

No tothom pot tenir un piano acústic.

Però la música clàssica està escrita per a aquest piano. Ara bé, quan li poses micròfon ja el manipules. Elton John, per dir un cantant pianista famós, segons quines subtileses de Beethoven o Debussy no les necessita, però no fa pas servir un piano digital.

La fusta és essencial en un piano?

El material de fusta més important és la tapa de ressonància, la taula harmònica. És la peça que vibra en tocar. La fusta externa, del moble, no intervé gaire en la fabricació del so.

Ah...

És igual amb la flauta d'or: sona igual que de fusta, l'únic que és més estable i dura més, però l'or no influeix directament en el so, sinó en la qualitat. El que compta és el disseny del tub. Sóc un enamorat dels instruments.

L'eina del músic!

Sí, i els instruments han progressat també gràcies als compositors. Muzio Clementi n'és un exemple. Era pianista, pedagog, compositor i fabricant de pianos, coetani de Mozart i Beethoven i per això mateix n'ha quedat a l'ombra.

La teva dona, Marina Rodríguez Brià, acaba de publicar un disc amb obres de Clementi.

Sí, toques en un piano construït a la fàbrica que tenia a Anglaterra, el 1824. Clementi és molt important per la història del piano. Està enterrat a l'abadia de Westminster com a "pare del piano".

La música clàssica encara fa respecte.

Hem sacralitzat tantes coses! Encara hi ha un acostar-se a la música clàssica com a signe de distinció. En canvi el País Valencià està ple de bandes, i mira quins músics n'han sortit! En moltes orquestres d'Europa la meitat dels músics de vent són valencians!

Com és?

Perquè estan immersos en el món musical! Si véns d'un lloc de silenci et costarà més parlar, però si estàs en el medi de la paraula, et costarà menys! Quan era petit aquí sentíem molt poca música, sarsueles i marxes militars a la ràdio.

Ara en sentim més del que volem.

El que falta és recuperar l'escolta tranquil·la de música i no aquesta guerra de fons, aquest soroll. Jo la música l'escolto o no la vull. Per estudiar necessito silenci. Però avui els nanos no poden estar sense música.

Parlem de compondre. Has fet moltes cançons.

M'agrada escriure música, no per la promoció, perquè la tinc sobretot al calaix. El "Lied" ('cançó' en alemany) és el que m'agrada més compondre. És posar música a un poema, com feien Schumann i Schubert. La relació entre poesia i música em suggereix molt. He musicat obres de poetes com Joan Vinyoli i Palau i Fabre, a qui per cert vaig conèixer de petit estiujant a Grifeu (Llançà).

Quina sort!

Ara he acabat de fer cinc preludis per a piano sol. El preludi és una composició curta, que permet assajar, experimentar. Servia per provar l'orgue a Bach! Abans de tocar, improvisaven per fer-se amb l'espai i l'instrument, per escalfar. Ara és una peça amb dret propi, sense normes de construcció, com la fantasia. Al revés que la fuga, una obra tancadíssima.

També ets autor de sardanes.

Fer una sardana era un repte, com fer una simfonia. La cobla és estrident, és per tocar a l'aire lliure. De petit en sentia en festes majors i em produïa una emoció!

L'emoció, en música, què la causa?

L'harmonia és la part de la música que conté més font d'emocions. De les relacions entre els acords